

злочеста постанала; но овчарката ѝ секога повторяваше, че Господъ може да обърне сичко на добро.

Като бѣше врѣмето много хубаво, ладіята плива тихомъ три дни и доплива до единъ градъ, който бѣше край морето. Царьтъ на този градъ имаше голѣмъ бой, и на другия день го обсадихъ непріятелитѣ. Благой, който бѣше дързновень, поиска отъ царя нѣщо войскъ; той му даде, и като излѣзна съ тази войскъ, би ся и има честь да убіе генерала, който бѣше обсадилъ града.

Войниците като изгубихъ войводѣтъ си — командантина — разбѣгахъ ся, и царьтъ, който бѣше обсаденъ, като немаше, никакво дѣте, зѣ Благоя за сынъ за да му засвидѣтелствува своѣтъ признателность. Подиръ четири години разбра ся че Лѣжко умираше отъ жалъ, като ся бѣше оженилъ за една лошъ женъ. Народьтъ, който го ненавиждаше, го пропѣди срамно, и проводи посланницы при Благоя за да му поднесѣтъ царскѣтъ коронъ. Той ся въведе съ женъ си и овчаркѣтъ въ единъ корабль, но като ся подигна една голѣма буря, тѣ прѣтърпѣхъ кораблекрушеніе и ся найдѣхъ въ единъ пустъ островъ. Зора, чрѣзъ сичко туй, що ѝ ся бѣше случвало, постана разумна; тя не скърбеше никъкъ и си помисли, че и туй бѣше за тѣхно добро, дѣто бѣше Богъ дозволилъ туй кораблекрушеніе; тѣ забихъ на брѣга една върлинъ, възъ коѣто турихъ бѣлѣтъ прѣстилкъ на овчаркѣтъ, щото да извѣстѣтъ кораблитѣ, които щехъ да заминатъ отъ тамо, та да имъ дойдѣтъ на помощъ. Надъвечерь, тѣ видѣхъ, че иде една жена, която носеше едно малко дѣтенце, и Зора веднѣга като го поглѣдна позна сына си Доброденко. Тя попыта женѣтъ отъ дѣ бѣше зела туй дѣте; тя ѝ